



ΡΟΜΙΚΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Επιστόν και πρώτον αριθμόντες χρόνον
την κλειστήν εκδομένην γην των Παρθενόνων.

Χίλια κι' ηντακάσια κι' έξη
κι' έλα χίλια Μπαρμπαλιέτη.

Τόν θρον μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας προς έμέ.

Συνδρομαί γιά κάθε χρόνο—δ' εκα έφράγκα είναι ιμ όνο.

Γιά τ' άένα δρας μέρα—δ' έκα έφράγκα και' στο χέρι.

Ίουλιον τρίτη
και ασφαλή την μήτη.

Σαράντα τέσσαρα σόν ηντακάσια
κι' άσθμαν' ή πίδου μας άσφυκτιάουσα.

Τού Ρωμηού μας τ'ο Γραφείον μ' ένα χειμαρρον φδών
σ'ιης Πηγής της Ζωοδόχου μεταφράθη την όδον,
ποθναι άράσσεως μεγάλης πολιτάρχατος σταθμός,
στην οίλιαν' Εμπικηθίον, δεκατέσσαρ' αριθμός.

Μνήμη άσφουον έκείνου του πάλας Ελευθεταγίτου.

Φ.— Δουπόν τόν είδες ;

Π.— Ποιόν νά' δώ ;

Φ.— Τόν Βασιληά της Πόλις.

Π.— Γιά τόν Σουλτάνο θά μου λές, έξώλης και προώλης.

Φ.— Βεθ' τί Σουλτάνο κομπουνής ;

Π.— Μά ποιόν μου λές, νασοίδη ;

Φ.— Τόν Βασιληά, που τοδαπασε σ'ό χέρι τ'ο λεπιδί,

τόν Βασιληά, που πέθανε σ'ό χίλια τετρακόσια

και τ'ο πενήντα τρία,

και σήμερα σ'ή μήμη τον κόβει και άρβει τόσα

ή νέα ρητορεία.

'Εσθ' μαρε, που λούζεσαι μέσ στην διαγγυλάγη
και ρητορείες άναδής,

δέν ενιχες' μπροστά νά' δης
τόν Βασιληά, που μέ χολαίς τόν πότισαν οί Φράγκοι ;

Π.— Ατίον τόν Βασιληά που λές

πώς τόν έπίσαν χολαίς

που μέ την πατρίδα

μπροστά μου δέν τόν είδα.

Φ.— Γιά νύταξε τόν Βασιληά μέσ' σ'ους κωνούς της μάχης,
κι' αν δέν τόν βλέπης, Περιούλη, τ'ο μάχη γιαι' τάχεις ;

Π.— Σάν δλους τούς σημερινούς

προσσωπιδούς τού γένους

τάχου κι' έβδη γιά ζωντανούς

κι' έχι γιά πεθαμένους.

Δέν τάχου γιά φαντάσματα,
σούς και ψευτοπλάσματα,
γιά πεθαμένους Βασιλείς
και μύθους και χιμαλας,
τάχου νά βλέπω της Βουλής
τούς ζωντανούς πατέρας.

'Εβδη δέν είμαι παλαδός, έγδ'ομαι' σ'ιά σωστά μου,
τάχου νά βλέπω κρέατα κινούμενα' μπροστά μου,
τάχου νά βλέπω σώματα,
ποχουν κολιχαίς και στόματα.

Τάχου γ' ατίους, που σιφώνονται' σ'ιά πέτρα Βιλαίγια
κι' έμεις τ'ο Παρλαμένου μας μ' έλκιδες τούς άνοήτους,
τάχου γ' ατίους, βεθ' Φασοιλή, που λένε σ'ιά Ντοβλέγια :
μαμμά τοποί λουκάκου νά φάμε και νά φύγομε.

Γιά τούτους τάχου, βεθ' κοντι,
κι' αν τοποί λειγουμε ποτι,

και δέν κινάτω σ'όματα τριγύρω σάν κι' ατά,
τότε θά' πώ τ'ο μάχη μου πώς είναι περατά,
και τότε μέ τ'ο χέρι μου μονάχος θά τ'ο βγάλω...

Φ.— Τόν είδες, βεθ' τόν Βασιληά της Πόλις τόν μεγάλο

Π.— Ποιόν Βασιληά μου κομπουνής ;

Φ.— Έκείνον, Περιούλη,

που μερικοί τού' νάνανε νημεόσπου και φάτε,

και θά τού στήσουν κι' άγαλμα μέσ' σ'ους Ιουλιονάτους

μέ προσφοράς κι' έράνου.

Π.— 'Εβδη δέν ξέρω Βασιληά κανένα, κοντομόη,
παρά τόν Βασιληά μας, που μένει σ'ό Τατόι,
και γιά τού κρέατος της δουλιχαίς γυροί' σ'ιά Πάλλα,
και πάντοτε παρών κι' άπάν τ'ο Σύνταγμα φυλάττει,
και δέν κινάει ναυεις γ' ατά τ'ο στήθη του τ'ο λάου...



- Φ. — Είδες τὸν Κωνσταντῖνο μας ;
 Π. — Τὸν εἶδα ἄσ' ἀτά γυμνάσιον,
 ποῦ καθβαλλάσης ἔκανε λογικωτάτας κηρίσεις
 ἰσὺς νέας τὰς δασκείους.
- Τὸν εἶδα νὰ πετᾷ φαιδρός
 σὲ γυμνασίον βόμβου,
 κ' ἔρρεεν ἄφρονος ἰδρός
 κατὰ μεγάλους θρόμβου.
- Σιγατοῦς τὸν εἶδα νὰ μετρή,
 πρῶτος παντοῦ νὰ βγαίη,
 καὶ τώρα λένε ἰσὺς λουτρά
 τοῦ Σήφορο πῶς πηγαίνει.
- Φ. — Γὰρ τὸν Διάδοχο μοῦ λές ;
 Π. — Ἀμμή γὰρ ποῖον θαρρεῖς ;
 Φ. — Ἢ ζῆσθι οὐκ παρφοξίει κ' ὄλο παραληρεῖς.
 Ἐγὼ, μωρὲ, γὰρ τὸν παλῶ τὸν Κωνσταντῖνο λέω.
 Π. — Θὰ φῆς καμμὴ ξανσοτροφή, κεφάλι ψαφαλο,
 γκαὶ μοῦ τ' ἀνακείταφες μὲ τούτῃ τὴν παρλίτα
 καὶ ἔκινες σαλίτα.
- Φ. — Εἶδες, βρε, τὸν Βασιλέα
 μὲ τὴν περικεφαλαία
 καὶ μ' ἐκείτην τὴν λεπίδα ;
 Π. — Τίποτ' ἀπ' αὐτὰ δὲν εἶδα.
- Φ. — Εἶδες σὺ νὰ τρέχῃς μ' ἄπορ
 μὲ τὸν ἔπιον τὸν λαμπρός
 τῶν παλῶν Ἀδοκράτορων ὁ φροσθὲ ὁ τελευταίος
 καὶ νὰ μάχεται ματαίως ;
- Π. — Πότε μὲ τοὺς Ἀλεξάνδρους, πότε μὲ τοὺς Κωνσταντῖνους,
 καὶ μὲ τούτους καὶ μ' ἐκείτους
 μοῦ φορτόνεσαι ἰσὺς ἀλήθεια καὶ μοῦ γίνουσι τοιμποῦρι,
 καὶ θυμήσου, σκυλομούρη,
 πῶς μὰς ἤλιθε καλοκαίρι,
 ποῦ καθένας ἔποφρει,
 καὶ δὲν ἔχουν νεῦρα μόνον τὸ Γαλλάκι κ' ὁ Κορφήτης,
 καὶ γ' αὐτὸ κ' ἐγὼ δὲν θέλω μὲ σμαῖς νὰ μὲ ταράτῃς.
- Φ. — Τὸν εἶδες σὺ τὸν Βασιλῆᾶ, τὸν μάρτυρα, τὸ θῆμα,
 ποῦχαι σ' ἴην Πόλι μνημα ;
 Τὸν εἶδες σὺ σὺν ἔπαφῃ σ' οἴν Γεωμανοῦ τὴν Πόλη,
 καὶ σήμερ' σ' τὸν τάφο του δὲν ἔχουνε καντίλι ;
- Π. — Δὲν εἶδα τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, καὶ μ' ἔσκασες ἀλήθεια
 μ' αὐτὰ τὰ παραμύθια.
- Φ. — Τὴν εἶδες τὴν πορφύρα του νὰ πορφυροῦται μ' ἄλμα
 κασακίτων βαρβέρων ;
 τῶδες καὶ τὸ χιμῆχρονο τῆς νέας Ρώμης Στέμμα
 βορὰν τῶν Γενισοῶρων ;
- Π. — Δὲν εἶδα τίποτ' ἀπ' αὐτὰ, καὶ κάνε μου τὴ χάρι
 νὰ πάγη, βρε σαλίση.
- Φ. — Τὸν ἄκουσες τῆς συμφορᾶς τοῦ γίνουσι νὰ θρηνη
 μονόχορ' σ' ἡ σιγή ;

τὸν ἄκουσες τὸν βόγγο του, τὸν ἄκουσες τὸν θρηνο,
 καὶ δὲν ἐθρήνησες καὶ σὺ μ' αὐτὸν τὸν Κωνσταντῖνο ;

Π. — Ὅχι, δὲν ἔκλαμα μ' αὐτὸν καὶ μ' ἄλλους πεδαμμένους
 τὴν συμφορὰ τοῦ γίνουσι.

Ἐγὼ θρηνώ, βρε Φασουλή, ποῦ κἀκουσῆσαι ἡμέραις
 δὲν ἄκουσα νὰ βρίζονται τοῦ κράτους οἱ πιατέρες.

Φ. — Δὲν ἄκουσες τριγύρω του νὰ κλαῖν παιδιὰ καὶ μάννας,
 κ' ἐκείνη τὴν Ἀγία Σοφία τὴν κοσμοξουνομένη
 μὲ τετρακόσια σήματα κ' ἔξῃτα δαδ καμπάναις
 τῆς δόξης τῆς χιμῆχρονης τὸ τέλος νὰ σημαίη ;

Π. — Ἐμένα δὲν μ' ἐξύπνησε καμμὴ καμπάνα τέτοια,
 κ' ἄκουσα μόνον, Φασουλή,
 πῶς ἔξετέωσαν πολλοὶ
 τὸν Κόντε γὰρ ρουφῆτα.

Φ. — Μὲ διμεράλους ἀποτοῦς
 τὸν εἶδες θναμῖουσι ;
 τὸν εἶδες μὲ τοὺς Ἐνετούς,
 μὲ τοὺς Γενουηνοῖσι ;

Τὸν εἶδες καὶ μὲ τοὺς πολλούς, ἀλλὰ καὶ κατὰ νόμας ;

Π. — Ἄν ἦταν, βρε Φασουλή, τοὺς ἄλλοις χιμῆχρον,
 τότε μποροῦσα πίνουσις ζεσθὲ φλασκομηλῆ
 ν' ἄκουσῃ τὴν παρλίτα σου γ' αὐτὸν τὸν Βασιλῆᾶ.

Φ. — Τὸν εἶδες σὺ τὸν ἦρωα μὲ τὸ σπαθί σ' ὀ χροῖ ;

Π. — Μὴ λησμονῆς, βρε Φασουλή, πῶς εἶναι καλοκαίρι.

Φ. — Δὲν εἶδες πῶς σωρῆσθῃσαν Παλιῆτα μαγικὰ
 σὺν ἔρριξε τὰ σύμβολα τ' Ἀτοκρατοριᾶ ;

Π. — Χίλιαι φορᾶς μοῦ ἔταραξες, χίλιαι φορᾶς μοῦ ἔταραξες,
 μὴ μοῦ ταράτῃς τὴν χολῆ
 καὶ σκόδες κηδ, βρε Φασουλή,
 γὰρ νὰ μὴ φῆς καὶ φάπαις.

Φ. — Δὲν εἶδες πῶς σὺν ἔπιουσι τὸν πόλεον ἡ Πόλις
 εἶσαισι νὰ θεμέλια τῆς οἰκουμένης ἔλῃς ;

Π. — Ἐγὼ βλέπω, μπουνταλῆ,
 πῶς ὁ κόσμος βάζει νεφρί
 καὶ πραγματικῶς χαλῆ
 δταν τὸ Κουβέρο πέφτη.

Κ' ἐγὼ θέλω σ' οἶδος αἰῶνας
 πάντα πτώσεις κ' ἀλλαγῆς
 τῆς Ἐλῆδας καὶ τῆς Κορδόνας,
 σῆμα πῶς κ' ἔκλογαῖς.

Φ. — Δὲν τὸν εἶδες πῶς κ' νεοῦσι ;
 δὲν τὸν ἄκουσες σ' ἴην πάλῃ
 πῶς Χριστιανῶ ζῆνοῦσι
 νὰ τοῦ κῆφῃ τὸ κεφάλι ;

Ἄκουσες τοὺς διμεράλους
 ἀποτοῦς νὰ πιροκλαῖνε,
 καὶ τοὺς χροῦσις τοὺς μεγάλους
 σὲ χαλῆματα νὰ ἔνε ;

Δὲν ἄκουσες καὶ σὺ τὸ κῆμα
 τοῦ Βοσπόρου νὰ μιλῆ



μέ τοῦ μάρτυρος τὸ μῆμα ;

Π. — Δὲν ἀνοῶν, Φασουλῆ.

Φ. — Ἔσαι φανταῖται κοινός...
μὰ δὲν βλέπεις ἕνα φῶς
ἐκ τοῦ μῆματος αὐτοῦ ;

Π. — Τίποτα δὲν βλέπω...

Φ. — Φουὶ !

Μὰ δὲν βλέπεις τὰ προβάλλη
μὲς σ'α χροῖα τὰ χρυδαία
μὰ ποῦ λέγεται Μεγάλη
τῆς πατριδος μας Ἰδέα ;

Δὲν ἰδᾶκουσς, τοὺς δὲ
μυθὸς σὲ ἔτιμον Βασιλῆα ;

Π. — Πῶς πῶς τὸν σαχλαμάρα, τὴν τρελοῦ παπᾶ Βαγγέλια...
πὸς μὲ κἀνεὺς, ἀδελφε μου, νὰ λυθῶμαι σ'α γέλοια.

Φ. — Κε' θυμας δίκαι δαιμονισμένος, ἡ μορφή σου τὸ θηλοῦ.

Π. — Μήπως τάχα κ' ἀπὸ γέλοιο δὲν δαιμονίζεις, Φασουλῆ ;

Φ. — Δὲν εἶδες σὸ τὸν Βασιλῆα ; ... μαρμαρωμένους μένει
κ' ἔδω μοῦ λένε πὸς καιροῦς ἀνάστασι προσμένει
ἡ ἀκούση καὶ τὴν λειτουργιᾶ τὴν μυσταγωγικῆς.

Ἐγὼ τὸν βλέπω γόμφα μας ὡς δικτατοῦν πλάνης...

Π. — Σὲν δὲν βαρβαρίζει βλέπω τὸν μόνο καιρὸ πὸς χάνεις.

Φ. — Βλέπω καὶ τὸν δικέφαλον χροῦσ' περὰ ἡ ἀνοίγη
πρὸς σαπφειρίους οὐρανοῦς,
καὶ σὲ βαρβάρους τωρινούς
τὰ νύχτα τοῦ νὰ μύθη.

Π. — Ἐγὼν ἀπὸ κ' ἔγὼ κεντῶ, ποῦχει διπλὸ κεφάλι,
ἐγὼ σὸν τοῦ Κορδιάνη μας καὶ ἔλλω σὸν τοῦ Ρίλλη.

Κρατεῖ σφικτὰ σ'α νύχτα τοῦ Κορδιάνη κ' ἔλλω,
κ' ἀπλόνη τῆς φιερούνας τοῦ κατὰ τὸν Βασιλῆα.

Ἄιδος πετὰ δικέφαλος... χαρὰ σ'ὸ πέταγμα τοῦ !..
σημνεῖται γὰρ τὸν ὄψη,
κ' ἄλλοι ποτεῖν δεισιδῆς
γοργόφτεροι αἰμά τοῦ.

Ἄιδος πετὰ δικέφαλος μὲ λαίμαργα τὰ μάτια,
δραβαίνει μὲς ἀπὸ Βουλᾶς καὶ μὲς ἀπὸ Παλάτια.
Χειροκοποῦν στρατεύματα, χειροκοποῦν καὶ στόλοι,
τρέχουν τὰ πλοῖα σὸν νερά,
καὶ κἀνοῦς μ' αὐτὸν φτερά
κ' οἱ μοιραρδῆς δλοῖ.

Πετὰ δικέφαλος αἰδος,
ποῦ βλέπει καὶ βιλόγα,
κ' ἔδω φωνάζουν πὸς αὐτὸς
φτερόνι καὶ χελώνα.

Μὲ τοῦτον ὁ Φωμῆος κ' ἔγὼ,
τὸν λὲν ἀπὸ λιμῶν,
δραβαίνει κ' ἀπὸ Κεττακῆ
Ταμεῖα καὶ φερέμας.

Τοῦ λὲν μεγαλυνῶρα, τοῦ ἔλλω ἰκταῖα
κ' οἱ κουνεῖδες κ' οἱ σοφοί,
κ' ἔχει τὸ Σύνταγμα τροφή,
καὶ κάνει πῆχες τὰ φτερά καὶ πιδάμας τὰ νύχτα.

Πετὰ δικέφαλος αἰδος
μαρμαρωμένους, δικτατοῦ,

καὶ μὲ κορόδηα καὶ μ' ἔλγαις
'ψηλὰ τῆς κίττει τῆς φωλαῖς.

* Αἰτὸς δικέφαλος πετῆ
κ' ἢ Ρωμιοσύνη τὸν κυττῆ.

* Αἰτὲ τοῦ λέει, πῆταξ κ' ἄπειτα μου θρονησάου
μὲ τὰ τοιαύτητα νύχρα σου καὶ τὰ πλατεῖα φτερά σου.

* Αἰτὲ μεγάλε, σύμβολον τῆς νέας ἱστορίας,
'στὴν πληρωμένη σίμωσι καὶ γλεῖφε τὴν πληγὴ τῆς,
κ' ἔδεινος ὁ δικέφαλος τῆς Αὐτοκρατορίας
ἔμπροσ σου νῦναι σήμερα μηδαμινὸς σπουρηγίτης.

Πετῆ δικέφαλος αἰτὸς κ' αἰτοὶ φωνάζουσι ἄλλοι :
πάριε τῆς Πόλις τὰ κλεισθὰ,
κ' ἔλθει γόρω του, παιδιὰ,
τῆς δόλις, φρονοκώστερα νὰ φάμε τὸ κεφάλι.

Τῶτον ἐγὼ δικέφαλο κυττάω καὶ γωροῖζω
μὲς 'στῶν Ρωμητῶν τὸ ρεμπελῆ,
κ' ἔμπροσ οὐ τοῖουτον παλῆρὸ
μήτε τὸν χαμμαρῖζω.

Τῶτον ἐξυμνῶ καὶ ψάλλω μὲ γλυκόλαλα πουλιὰ...
Φ. — Ἐλα νὰ προσευχηθῶμε 'στὸν παλῆρὸ τὸν Βασιλῆα.

Δέησις τῶν βῶθ ἑλληνικῶν πρὸς τὸν πάλαι Κωνσταντῖνον.

Φ. — Μαρμαραμένη Βασιλῆα, οὐ βλέπω καὶ οὐ 'τρέπομαι...
τὴν δόξα σου δοξάζομε κ' ὄλοι τὴν θαλαλοῦμε...
οὐ κάνε μας 'στὸν ἔθνο μας τοιάχιστον νὰ βλέπωμα
δοα σὰν χάσκωμε ξηπνοὶ μὲς κάνουν καὶ γελῶμε.

Ἀπὸς 'στὸς ἀπογόνους σου ἄλλη φιλοτιμία...
Π. — Καὶ κάνε τους νὰ βλέπουνε τὰ Κεντρικὰ Ταμεία.

Φ. — Εἰς ἀσπὴν τὴν νέαν πάλιν
δέομαι κ' ἔπειτος πάλιν
ἐπὲρ τοῦ καθυποτάξαι 'στὴς Ἑλλάδος τὴν Βουλῆν
κάθε βάρβαρον φυλῆν.

Π. — Μὰ κ' ἐγὼ τῶν θεοκρίων ὁ γενναῖος μαχητῆς
σὰν καὶ οὐ γουρηγίτης
ἐπὲρ τῆς περιφέρειας, δέομαι τοῦ Κωνσταντινίου,
τῆς μικρᾶς καὶ τῆς μεγάλης,
καὶ τῶν ἐκλογῶν τῆς Τήνου
καὶ τῶν ἐκλογῶν τῆς Πάλλης.

Κ' ἐπὲρ τοῦ καθυποτάξαι 'στὸς ὀρέξεις τῆς κοιλίας
κάθε τρέπαιον εὐλείας,
κάθε φρόνημα καὶ πόθον
εἰτε γνήσιον ἢ νόθον.

Φ. — Τὸν σταυρὸν τῆς Ἰουδαίας
εἰ βαρβάρων λῆστερας,

τῆς Ἑλληνικῆς ἰδέας
νέα φῦτρα φύτρωσος.

Π. — Δέομαι κ' ἐγὼ θαυρῶν, Βασιλῆα περιμιντὲ,
μὲ πεπῶντος ἀνεκράτους,
ἐπὲρ τοῦ νὰ μαχαιοφῶνουν ἱεροαδῶροι μαθηταὶ
τῶν Σχολείων τοὺς δασκάλους.

Φ. — Ὑπὲρ τοῦ κατασυντρίφαι
μισσαρῶς δουλείας κρείους...

Π. — Καὶ μεγαλοσταθροὺς εἰραι
καὶ σὲ λητοφυνοδίκους.

Φ. — Ὑπὲρ τοῦ λαοῦ τῶν πόκων, ποῦ σηκῶνε τόσα βάρη...
Π. — Γὰ νὰ δέχεται σφαλῆρας τοῦ μετρητῆ τοῦ Δαχρῶδου.

Φ. — Ὑπὲρ Μακεδόνων δουλῶν
καὶ παλληκαριῶν ἀλκίμων...

Π. — Καὶ ἡρώτων Βδελλοπούλων
καὶ βδελλῶν πολυκωνύμων.

Φ. — Ὑπὲρ τοῦ τιμῆν τὴν γῆν
τῶν μεγάλων λογομῶν...

Π. — Κ' ἐπὲρ τοῦ καταραγεῖν
τὸν προπολογισμὸν
εἰς εἰρήνης ὄπισμόν.

Φ. — Ὑπὲρ τοῦ καθυποτάξαι τῆς Ἰδέας τοὺς στρατοὺς
ἐπὶ νέους ἐπερεμάχους εἰς τὴν γῆν τῶν δραμάτων...

Π. — Κ' ἐπὲρ τοῦ μεταμορφῶσαι δικεφάλους δειτούς
σὲ κούρονας καὶ σὲ μάφρας νοκνουβάρχαξαι χυλασμάτων.

Φ. — Ἀς ἀνάφουν, Κωνσταντινε, νέα πολυκάντυλα...

Π. — Κ' ἄς γινοῦν τὰ λάβαρά μας εἰδος μεζομάντυλα.

Φ. — Σὺδ πρᾶσιτικό βλιστάρι τῆς Κορώνης ἐσσαρκᾶσου...

Π. — Κ' ἄς γινοῦν ταγάμιατὰ μας πρὶν νὰ γίνη τὸ δικὸ σου.

Φ. — Ἐμπνευσι κ' ἐμὲ τὸν δόλιο τῆς Ἀθήνας νοκνιαλῆρη
μὲ χροσᾶ παρῖδος ἐπη...

Π. — Μὰ κ' ἐμένα νὰ τοῦ δίνω 'μπροσ καὶ 'πίσω τοῦ στηλῆρα,
ποῦ νὰ βάζη καὶ στὴν τάπη.

Καὶ καμπόσις ποτιλλεῖας,
ρ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

* Στὴν Πλατεῖαν Κομμουνιστοῦ Μαρξιάνης ὁ μεγάλος
καλλιτέχνης ἀνδρεικέλων, ποῦ δὲν εἶναι τέτοιος ἄλλος,
δίδει κατὰ Μολιέρου μίαν κωμῶδιαν πρῶτης,
καὶ καθὼς τῆς τέχνης λάτρη καὶ γενναῖος διασώτης
ἄς προστρέξη ν' ἀπολαύση μαριστέας μὲ φουρὰ
καὶ μὲ γέλοια νὰ περάσῃ τὴν βροδεῖά του μὲ χαρὰ.

"Ὅτως ἔπαινος ἀρμόζει πρὸς τὸν Σύλλογον ἐκείνον
τῶν ἠθοποιῶν Ἑλλήνων,
ποῦ βγαλε δελτικὸν τόρα, θανατωτικὸς τυπωμῶνος,
μὲ λεπτομαρεῖς ἐκδέσεις ὄλων τοῦ τῶν πεπραγμένων.
"Ὅθεν Δόσκαρη τὸν Νίκου, Πρόεδρόν του σθεναρῶν,
ἀνυμνεῖτε τον καὶ πάλιν κατὰ πάντα τὸν καιρὸν.